

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA UOKiK W POZNANIU**

ul. Zielona 8, 61-851 Poznań
tel. (61) 852-15-17, 852-77-50, fax (61) 851-86-44
e-mail: poznan@uokik.gov.pl

Poznań, dnia 25 lipca 2016r.

RPZ-430/2/16/JM

DECYZJA nr RPZ 3/2016

Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz.U. z 2015 poz. 184 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, wszczętego z urzędu wobec Umbria Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

I. na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **nakłada się na Umbria Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu karę pieniężną** w wysokości 10.000 zł (słownie: dziesięć tysięcy zł), stanowiącą równowartość 2.346,59 euro (słownie: dwa tysiące trzysta czterdzieści sześć euro 59/100), za udzielenie nieprawdziwych informacji dotyczących zakończenia prowadzenia działalności w zakresie pośrednictwa kredytowego na rzecz konsumentów w postępowaniu wyjaśniającym o sygn. akt RPZ-403/40/15/JM

II. na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 83 tej ustawy w zw. z art. 263 § 1 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2016r. poz. 23 ze zm.) postanawia się obciążyć Umbria Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu kosztami postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej w wysokości 18,60 zł (słownie: osiemnaście zł 60/100) oraz zobowiązać do ich zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 13 lipca 2015r. Prezes Urzędu wszczął z urzędu postępowanie wyjaśniające o sygn. akt RPZ-403/40/15/JM, mające na celu wstępne ustalenie, czy działania Umbria Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu (dalej: Spółka) związane ze świadczeniem usług finansowych na rzecz konsumentów uzasadniają wszczęcie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

W toku postępowania, w odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu, Spółka poinformowała, że zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa kredytowego z dniem 9 września 2015r. zaznaczając, że zaprzestała prowadzenia jakiegokolwiek działalności gospodarczej. Na podstawie przedłożonych przez Spółkę kopii umów o świadczenie usług finansowych Prezes Urzędu ustalił jednak, że Spółka zawierała umowy z konsumentami także po wskazanej dacie. W marcu 2016r. Spółka reklamowała ponadto swoje usługi w prasie.

W związku z dokonanymi ustaleniami zaistniało podejrzenie, że Spółka udzieliła nieprawdziwych informacji co do zakończenia, z dniem 9 września 2015r., prowadzenia

działalności w zakresie pośrednictwa kredytowego na rzecz konsumentów. Z uwagi na powyższe, postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2016r. Prezes Urzędu wszczął z urzędu postępowanie w sprawie nałożenia na Spółkę kary pieniężnej.

Ustosunkowując się do postawionego zarzutu Spółka wskazała m.in., że w rozumowanie Urzędu wkradł się błąd spowodowany niezrozumieniem przez nią żądań zawartych w pismach. Spółka wyjaśniła, że we wrześniu 2015r. jej działalność w zakresie pośrednictwa kredytowego w zasadzie wygasła z powodu ograniczonej liczby klientów i braku skutecznie zawartych transakcji, a co za tym idzie- braku dochodów. Spółka zaznaczyła, że podjęła decyzję o wygaszaniu działalności, przy czym do końca 2015r. podpisała jeszcze kilka umów z klientami. Spółka wskazała ponadto, że z początkiem 2016r. podjęła próbę prowadzenia działalności, która jednak okazała się bezskuteczna, ponieważ nie zawarła kolejnych umów. Spółka wyraziła opinię, że informacje przekazane pismami z dnia 2 i 15 marca 2016r. opisują jej stan faktyczny, bowiem pomimo nieprowadzenia działalności faktycznie jeszcze próbowała ją kontynuować, ale nie stan prawny, gdyż formalnie istnieje. Spółka podkreśliła jednocześnie, że nie zamierzała i nie zamierza utrudniać postępowania wyjaśniającego i wskazywać nieprawdziwych danych. Zdaniem Spółki, poinformowała o *swojej sytuacji faktycznej, zaś informacje przekazane w pismach z dnia 2 i 15 marca 2016r. stanowiły swego rodzaju skrót myślowy, którego celem absolutnie nie była chęć utrudniania postępowania, zaś informacje te nie są nieprawdziwe, a wymagały jedynie wyjaśnienia i doprecyzowania*. Spółka uznała, że ww. wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w jej poprzednich pismach, wskazujących na zawieranie umów z klientami do końca 2015r.

W poczet dowodów w prowadzonym przeciwko Spółce postępowaniu w sprawie nałożenia kary pieniężnej Prezes Urzędu zaliczył materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu wyjaśniającym o sygn. akt RPZ-403/40/15/JM, o czym powiadomił Spółkę pismem z dnia 27 kwietnia 2016r.

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Spółka pod firmą: Umbria Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu została wpisana do rejestru przedsiębiorców KRS pod numerem 0000514940 w dniu 27 czerwca 2014r. (*dowód: odpis z rejestru KRS- k. 90-91 akt*).

W trakcie postępowania wyjaśniającego prowadzonego pod sygn. akt RPZ-403/40/15/JM ustalono, że Spółka świadczy na rzecz konsumentów usługi pośrednictwa kredytowego. Umowy z konsumentami Spółka zawierała początkowo, tj. do sierpnia 2015r., w oparciu o wzorzec umowny o nazwie: umowa o świadczenie usług pośrednictwa finansowego, a następnie w oparciu o wzorzec o nazwie: umowa o świadczenie usług finansowych (*dowód: pisma Spółki z dnia 7 września 2015r.- k. 8 akt oraz pismo Spółki bez daty, które wpłynęło do Urzędu w dniu 21 grudnia 2015r.- k. 29 akt*).

W ramach tego postępowania, pismem z dnia 27 stycznia 2016r. Prezes Urzędu wezwał Spółkę do dobrowolnego zaniechania działań mogących stanowić praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów oraz stosowania postanowień wzorców umów mogących spełniać przesłanki klauzul niedozwolonych w rozumieniu art. 385¹ § 1 Kodeksu cywilnego. W związku z bezskutecznym upływem terminu wyznaczonego do ustosunkowania się przez Spółkę do przedstawionych zastrzeżeń, pismem z dnia 24 lutego 2016r. Prezes Urzędu poinformował Spółkę, że oczekuje na odpowiedź na to wezwanie w terminie 7 dni (*dowód: pisma Prezesa Urzędu z dnia: 27 stycznia 2016r.- k. 76- 77 akt i 24 lutego 2016r.- k. 78 akt*).

Po otrzymaniu ww. pisma Spółka poinformowała, że zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa kredytowego. Uwzględniając powyższe, kolejnym pismem z dnia 8 marca 2016r. Prezes Urzędu wezwał Spółkę m.in. do wskazania

z jaką datą zaprzestała prowadzenia tej działalności oraz podania daty ostatniej umowy o świadczenie usług finansowych zawartej z konsumentem. W wezwaniu Prezes Urzędu pouczył Spółkę o skutkach nieudzielenia żądanych informacji bądź udzielenia nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji (dowód: pismo Spółki bez daty, które wpłynęło do Urzędu w dniu 2 marca 2016r.- k. 79 akt, pismo Prezesa Urzędu z dnia 8 marca 2016r.- k. 81 akt).

Pismem z dnia 15 marca 2016r. Spółka oświadczyła, że zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa kredytowego z dniem 9 września 2015r. Spółka zaznaczyła przy tym, że zaprzestała prowadzenia jakiejkolwiek działalności gospodarczej (dowód: pismo Spółki z dnia 15 marca 2016r.- k. 84 akt).

Prezes Urzędu ustalił jednak, że Spółka zawierała z konsumentami umowy pośrednictwa także po ww. dacie, tj. we wrześniu, październiku, listopadzie i grudniu 2015r. Umowy takie Spółka zawarła m.in. w dniach: 9 września, 25 października, 16 listopada, 1 i 17 grudnia 2015r. (dowód: umowy o świadczenie usług finansowych zawarte przez Spółkę z konsumentami w dniach: 9 września 2015r.- k. 65- 68 akt, 25 października 2015r.- k. 48- 51 akt, 16 listopada 2015r.- k. 56- 59 akt, 1 grudnia 2015r.- k. 39- 42 akt i 17 grudnia 2015r.- k. 30- 33 akt).

Odpowiadając na wezwania kierowane po dniu 9 września 2015r., Spółka nie powoływała się na zakończenie prowadzenia działalności w zakresie pośrednictwa kredytowego. W piśmie stanowiącym odpowiedź na wezwanie Prezesa Urzędu dotyczące posługiwania się dwoma wzorcami umów, Spółka przyznała, że do pisma z dnia 07.09.2015r. zostały dołączone dwa wzory umów, nieaktualny (jednostronicowy) wykorzystywany od początku roku 2015 do sierpnia, obszerny jest stosowany aktualnie (dowód: pismo Spółki bez daty, które wpłynęło do Urzędu w dniu 21 grudnia 2015r.- k. 29 akt).

Jak ponadto ustalono, w marcu 2016r. Spółka reklamowała swoje usługi zamieszczając ogłoszenia „Kredyt na święta” w Gazecie Codziennej Fakt, w dodatku lokalnym Poznań. Z informacji przekazanych przez wydawcę Gazety Codziennej Fakt-Ringier Axel Springer Polska Sp. z o.o. wynika, że Spółka zleciła publikację tych reklam w dniach: od 9 do 11 marca 2016r., od 14 do 18 marca 2016r. i od 21 do 24 marca 2016r. (dowód: wydruki reklam prasowych z dnia: 16 i 23 marca 2016r.- k. 82- 83 akt, pismo Ringier Axel Springer Polska Sp. z o.o. z dnia 30 marca 2016r. wraz z wydrukiem zleceń Spółki dotyczących publikacji ww. reklam- k. 86- 87 akt).

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

I.

Zgodnie z art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przedsiębiorcy są obowiązani do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu. Ust. 2 art. 50 ustawy stanowi, że żądanie takie powinno zawierać: wskazanie zakresu informacji, wskazanie celu żądania, wskazanie terminu udzielenia informacji oraz pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd.

Obowiązkiem każdego przedsiębiorcy, do którego Prezes Urzędu zwróci się z żądaniem udzielenia informacji jest przekazanie informacji w sposób pełny. Informacje te powinny być prawdziwe i rzetelne oraz przekazane w terminie wskazanym przez Prezesa Urzędu. Przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów kładą nacisk przede wszystkim na przydatność żądanych przez Prezesa Urzędu informacji na potrzeby prowadzonego przez niego postępowania (por. E. Modzelewska- Wąchal. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz. Warszawa 2002r., str. 339- 340; wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 19 listopada 1992r. sygn. akt XVII Amr 24/92). Zakres informacji wymaganych od przedsiębiorców określa Prezes Urzędu, a przedsiębiorcy zasadniczo nie mogą tego kwestionować. Ocena, czy żądane materiały są niezbędne do realizacji zadań

przez Prezesa Urzędu należy do tego organu (tak np. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 16 grudnia 1998r. sygn. akt XVII Ama 62/98). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 2004r. sygn. akt III SK 31/2004 podkreślił, że obowiązek udzielania informacji jest możliwy do zrealizowania tylko wówczas, gdy skierowane do przedsiębiorcy żądanie określa wszystkie elementy, o których mowa w art. 45 ust. 2 (obecnie w art. 50 ust. 2) ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Stosownie do art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Umbria Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu jest spółką prawa handlowego wpisaną do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzącą we własnym imieniu działalność gospodarczą polegającą m.in. na świadczeniu usług pośrednictwa kredytowego na rzecz konsumentów. Posiadając status przedsiębiorcy w świetle ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, Umbria Sp. z o.o. jest tym samym przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Spoczywa zatem na niej obowiązek przekazywania wszelkich niezbędnych informacji i dokumentów żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 ust. 1 tej ustawy.

W trakcie postępowania wyjaśniającego o sygn. akt RPZ-403/40/15/JM Spółka poinformowała, że zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa kredytowego. Ze względu na nieprzekazanie żadnych dodatkowych informacji w tej kwestii, Prezes Urzędu wezwał Spółkę m.in. do sprecyzowania, z jaką datą to nastąpiło oraz podania daty ostatniej umowy o świadczenie usług finansowych zawartej z konsumentem. W odpowiedzi Spółka oświadczyła, że zaprzestała prowadzenia ww. działalności z dniem 9 września 2015r., zaznaczając zarazem, że zaprzestała prowadzenia jakiegokolwiek działalności gospodarczej.

Podkreślenia wymaga, że w wezwaniu Prezes Urzędu wskazał jako podstawę prawną żądania udzielenia przedmiotowych informacji art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Wezwanie spełniało przy tym wymogi określone w art. 50 ust. 2 ustawy. Wskazywało: zakres wymaganych informacji, cel żądania i termin udzielenia informacji oraz zawierało pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd.

Po zweryfikowaniu przekazanych przez Spółkę informacji Prezes Urzędu stwierdził, że informacje te nie są prawdziwe. Na podstawie przedłożonych przez Spółkę kopii umów o świadczenie usług finansowych Prezes Urzędu ustalił bowiem, że Spółka zawierała umowy z konsumentami także po dacie wskazanej przez nią jako data zaniechania prowadzenia działalności. Umowy takie Spółka zawarła np. w dniach: 9 września, 25 października, 16 listopada, 1 i 17 grudnia 2015r. Z drugiej strony należy też zauważyć, że odpowiadając na wezwania kierowane po dniu 9 września 2015r., Spółka nie powoływała się na zakończenie prowadzenia działalności. W piśmie stanowiącym odpowiedź wezwanie dotyczące posługiwania się dwoma wzorcami umów Spółka wprost stwierdziła, że *do pisma z dnia 07.09.2015r. zostały dołączone dwa wzory umów, nieaktualny (jednostronicowy) wykorzystywany od początku roku 2015 do sierpnia, obszerny jest stosowany aktualnie*. Gdyby więc Spółka faktycznie nie świadczyła w dacie udzielania ww. odpowiedzi usług pośrednictwa na rzecz konsumentów, nie informowałyaby o „aktualnym” posługiwaniu się wzorcem umowy o świadczenie usług finansowych w obrocie konsumenckim. Ponadto, w marcu 2016r. Spółka reklamowała swoje usługi w Gazecie Codziennej Fakt, w dodatku lokalnym Poznań. Spółka zleciła publikację reklam np. w dniach: od 9 do 11 marca 2016r., od 14 do 18 marca 2016r. i od 21 do 24 marca 2016r.

Zdaniem Prezesa Urzędu, złożone przez Spółkę wyjaśnienia nie podważają prawidłowości dokonanych ustaleń co do przekazania nieprawdziwych informacji o zakończeniu prowadzenia działalności w zakresie pośrednictwa kredytowego w piśmie

z dnia 15 marca 2016r. Przede wszystkim należy zauważyć, że w swoich wyjaśnieniach Spółka nie zakwestionowała faktu zawarcia umów po dniu 9 września 2015r., tj. po dacie, którą wskazała jako data zaprzestania prowadzenia tej działalności. Wręcz przeciwnie, Spółka przyznała, że po tej dacie podpisała jeszcze kilka umów z konsumentami. Poza tym, jeżeli Spółka zdecydowała się wygasić działalność w zakresie pośrednictwa kredytowego, ale faktycznie jej nie zaprzestała, nic nie stało na przeszkodzie, aby takie właśnie informacje przekazała w odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu. W piśmie z dnia 15 marca 2016r. Spółka kategorycznie jednak oświadczyła, że zakończyła prowadzenie działalności polegającej na świadczeniu usług pośrednictwa kredytowego pół roku wcześniej. Spółka nie mogła nie wiedzieć, że przekazuje nieprawdziwe informacje, tym bardziej, że skierowane do niej wezwanie zostało sformułowane jasno i precyzyjnie- Spółka miała udzielić odpowiedzi na pytanie, z jaką datą zaprzestała prowadzenia tej działalności oraz podać datę ostatniej umowy zawartej z konsumentem. W ocenie Prezesa Urzędu, wyklucza to możliwość przyjęcia, że Spółka nie zrozumiała wystosowanego do niej żądania bądź zastosowała skrót myślowy. Dlatego Prezes Urzędu uznaje, że złożone przez Spółkę wyjaśnienia nie usprawiedliwiają jej zachowania.

Zgodnie z art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50.000.000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 ustawy bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.

Celem kary pieniężnej nałożonej na podstawie ww. przepisu jest zdyscyplinowanie uczestników i ekonomia postępowania prowadzonego w interesie publicznym. Kary pieniężne nakładane przez Prezesa Urzędu w oparciu o powołany przepis mają charakter represyjny- stanowią sankcję za naruszenie ustawowego obowiązku udzielania informacji na żądanie Prezesa Urzędu oraz prewencyjny- zapobiegający podobnym naruszeniom w przyszłości i zniechęcający do takiego naruszenia. Zagrożenie zaś karami, czyli potencjalna możliwość ich nałożenia, nadaje karom pieniężnym charakter dyscyplinujący. W interesie Prezesa Urzędu leży zapobieganie sytuacjom, w których przedsiębiorcy poprzez nieudzielenie informacji bądź udzielenie nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji utrudniają lub uniemożliwiają realizację jego ustawowych kompetencji.

Nałożenie kary na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy odbywa się w trybie uznania administracyjnego. O tym, czy w konkretnej sprawie na konkretnego przedsiębiorcę nałożona zostanie kara pieniężna decyduje więc Prezes Urzędu.

W niniejszej sprawie Prezes Urzędu stwierdził, że udzielenie przez Spółkę nieprawdziwych informacji o zaprzestaniu świadczenia usług objętych kontrolą w prowadzonym postępowaniu wyjaśniającym uzasadnia skorzystanie z tego środka represji. Żądane przez Prezesa Urzędu informacje mają istotne znaczenie w tym postępowaniu, którego celem jest wstępne ustalenie, czy działania Spółki związane ze świadczeniem usług finansowych na rzecz konsumentów uzasadniają wszczęcie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Ustalenie, czy Spółka świadczy bądź nie świadczy usług pośrednictwa kredytowego na rzecz konsumentów rzutuje na ocenę jej zachowania w kontekście wystosowanego do niej wezwania do dobrowolnego zaniechania działań mogących stanowić zakazane przez ustawę praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów oraz stosowania postanowień wzorców umów mogących stanowić klauzule niedozwolone. W konsekwencji, ustalenia takie wpływają również w istotnym stopniu na rodzaj i zakres ewentualnych czynności, które w tym postępowaniu może podjąć Prezes Urzędu.

Zdaniem Prezesa Urzędu, nie może budzić wątpliwości, że Spółka wiedziała, że przekazane informacje nie są prawdziwe. W świetle zamieszczonego w wezwaniu pouczenia o sankcjach uzasadnione jest ponadto stwierdzenie, że Spółka miała też świadomość

skutków udzielenia nieprawdziwych informacji. Z tego względu Prezes Urzędu uznał, że Spółka działała umyślnie, z zamiarem bezpośrednim.

Art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie przesądza o wysokości kar nakładanych przez Prezesa Urzędu. Przesłanki wymiaru kar, o których mowa w tym przepisie, zostały określone w art. 111 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy. Przepis ten stanowi, że ustalając wysokość kary Prezes Urzędu uwzględnia w szczególności okoliczności naruszenia przepisów ustawy oraz uprzednie naruszenie przepisów ustawy, a także wpływ naruszenia na przebieg i termin zakończenia postępowania.

Należy podkreślić, że informacje wskazane w skierowanym do Spółki wezwaniu miały na celu doprecyzowanie jej wcześniejszych wyjaśnień. W odpowiedzi na wezwanie Spółka podała konkretną, odległą datę zaniechania świadczenia usług pośrednictwa kredytowego. Spółka nie mogła nie wiedzieć, że informacja ta nie jest prawdziwa, skoro co najmniej kilkakrotnie zawarła umowy z konsumentami po tej dacie. Dodatkowo w dacie udzielania odpowiedzi na wezwanie Spółka reklamowała swoje usługi w prasie lokalnej. W opinii Prezesa Urzędu, poprzez przekazanie nieprawdziwych informacji Spółka zmierzała do wykazania, że podjęta wobec niej ingerencja jest bezprzedmiotowa, tj. nie ma podstaw, aby w dalszym ciągu uczestniczyła w prowadzonym przez Prezesa Urzędu postępowaniu. Możliwy jest tym samym wniosek, że Spółka dążyła do uchylecia się od odpowiedzialności za działania, które zostały zakwestionowane przez Prezesa Urzędu oraz zamknięcia prowadzonego postępowania wyjaśniającego bez żadnych konsekwencji prawnych. Przekazanie przez Spółkę nieprawdziwych informacji niewątpliwie wpływa na przebieg postępowania wyjaśniającego, w którym niezbędne stało się m.in. dokonanie oceny zachowania Spółki w następstwie wystosowanego do niej wezwania do dobrowolnego zaniechania zakwestionowanych działań. Uzasadnione jest zatem stwierdzenie, że zachowanie Spółki uniemożliwiło sprawne i szybkie przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego oraz jego zakończenie w rozsądnym terminie.

Mając na uwadze powyższe, Prezes Urzędu nałożył na Spółkę karę pieniężną w wysokości 10.000 złotych, co stanowi równowartość 2.346,59 euro. Wartość euro została przeliczona na złote według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w dniu 31 grudnia 2015r., zgodnie z którym kurs euro wynosił 4,2615 zł. Stosownie do art. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przeliczenie wartości euro oraz innych walut obcych na złote oraz wartości złotego na euro jest dokonywane według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roku kalendarzowego poprzedzającego rok nałożenia kary.

W ocenie Prezesa Urzędu, nałożona na Spółkę kara pieniężna jest adekwatna do okoliczności stwierdzonego naruszenia oraz jego wpływu na przebieg i termin zakończenia postępowania wyjaśniającego. Jej wysokość jest na tyle dolegliwa, że stanowi dla Spółki odpowiedni środek represji, a jednocześnie skutecznie zapobiegnie ponownym naruszeniom przez Spółkę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Nałożona kara spełnia równocześnie funkcję prewencji ogólnej, zniechęcając do naruszania prawa również innych przedsiębiorców.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w pkt I sentencji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie: NBP O/O Warszawa 51 1010 10100078 7822 31000 000.

II.

Art. 77 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przewiduje, że jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia oraz osoba zarządzająca, o której mowa w art. 6a, są obowiązani ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 80 powołanej ustawy, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie.

Należy zauważyć, że ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie zawiera wyczerpujących regulacji dotyczących rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Art. 83 ww. ustawy stanowi jednak, że w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania przed Prezesem Urzędu stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960r.- Kodeks postępowania administracyjnego. Stosownie do art. 264 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustali w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

Do kosztów przeprowadzonego w niniejszej sprawie postępowania zaliczono poniesione koszty doręczenia pism Spółce w wysokości 18,60 zł.

Ww. koszty należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji na podany powyżej rachunek bankowy.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 479²⁸ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu.

W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w pkt II sentencji decyzji, na podstawie art. 264 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 83 i art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479³² § 1 i § 2 Kodeksu postępowania cywilnego, Spółce przysługuje prawo wniesienia zażalenia do Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu.

z upoważnienia Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury UOKiK w Poznaniu
Jarosław Krüger